

Beyin Ölümü Ve Bizim Köy Bey-inin Sessiz Kaçışı

— kul mehmet · 03 Ekim 2025

Beyin Ölümü ve Bizim Köy Bey-in'in Sessiz Kaçışı

Bizim köyde beyin ölümü tıbbi bir mesele değil, daha çok bir haldir. Sessizce olur. Kimse fark etmez önce. Bir gün kahvede oturan biri, çayına bakarken dalar gider. Gözleri açık ama içi gitmiş gibidir. "Ne düşünüyorsun?" diye sorarsın, cevap vermez. O an anlarsın: Beyin gitmiştir. Ama ölmemiştir. Sadece kaçmıştır.

Köyde buna "bey-in kaçışı" deriz. Beyin değil, bey-in. Çünkü bizde düşünce bir organ değil, bir kişidir. Bey-in, köyün en sessiz adamıdır. Herkesin içinde yaşar ama kimse onu tam tanımaz, çok zalim, mazluma kalkar der elim... O günlerde köyde garip şeyler olur. İnekler ahıra girmeyi unuttur. Çocuklar sorular sormaya başlar: "Zaman neden geri dönmez?", "Rüyalar gerçek midir?", "Dedem neden hep aynı hikâyeyi anlatır?"

Muhtar bu durumu açıklamak için bir toplantı yapar. "Bey-in köyü terk etti," der. "Ama merak etmeyin, geri gelir." Herkes sessizce başını sallar. Çünkü bilirler: Bey-in hep geri gelir. Bazen bir rüya olarak, bazen bir türküdeki mısra olarak, bazen de yaşlı bir kadının sessiz duasında.

Bey-in ölümü bizde bir son değil, bir ara duraktır. Bey-in kaçınca köy biraz durur, biraz düşünür. Sonra bir sabah, çığ düşmüşken toprağa, bir adam gelir köye. Elinde eski bir defter, gözlerinde uzak bir bakış. "Ben Bey-in'izim," der. "Düşüncelerimi göç ettirdim ama köyü unutamadım." O gün köyde sessiz bir bayram olur. Kimse davul çalmaz, kimse halay çekmez. Ama herkes biraz daha derin nefes alır. Çünkü bilirler: Bey-in geri gelmiştir. Ve artık herkes biraz Bey-in olmuştur, vesselam.

Mehmet Aluç

Not: Ahmet Zeytinci Kardeşimin "beyin Ölümü" yazısına biraz absürt şekilde yazdım,